

O pyšném netopýrovi

Jednou na podzim letěl netopýr a plakal, že je mu zima. Uviděl ho ptačí král orel.

„Proč pláčeš, netopýre?“ ptal se ho.

„Pláču, protože je mi zima.“

„A proč jiní ptáci nepláčou?“

„Není jim zima, protože mají peří. Ale já žádné nemám.“

Orel se zamyslel a potom nařídil všem ptákům, aby každý dal netopýrovi jedno peříčko.

Když si netopýr vzal na sebe peří všech ptáků, byl tuze krásný.

Každé pírko mělo jinou barvu, a když netopýr roztáhl křídla, až zrak přecházel.

A netopýr byl pyšný na to pestré peří, že s ostatními ptáky ani nemluvil a pořád se jen prohlížel a radoval, jaký je krásný.

Vypravili se ptáci ke svému králi orlovi a stěžovali si, že se netopýr chlubí cizím peřím a že s nimi pro samou pýchu už ani nemluví.

Král orel si zavolal netopýra.

„Stěžují si na Tebe, netopýre, všichni ptáci,“ řekl mu. „Prý se chlubíš jejich peřím a s nimi ani nechceš pro samou pýchu mluvit. Je to pravda?“

A netopýr řekl:

„Mluví z nich slepá závist, protože jsem daleko ze všech nejkrásnější. Podívej se a posud' sám!“

A netopýr roztáhl křídla a byl opravdu krásný.

„Tak dobrá,“ řekl orel. „A teď ať si každý vezme zpátky to pírko, které netopýrovi daroval. Když je tak krásný, cizí peří nepotřebuje.“

Všichni ptáci se vrhli na netopýra a vzali si každý svoje peříčko. A netopýr zůstal zase holý, jako byl předtím. Zastyděl se a od té doby se pořád stydí a létá jenom v noci, aby ho nikdo neviděl.